

MIENKE FIJEN

Geknipt voor elkaar

ROMAN



Mienke Fijen

Geknipt voor elkaar



Uitgeverij Zomer & Keuning

1

Lara

‘Lara, se-ri-eus?’ Jules staat in zijn kenmerkende ‘ik ben superieur aan jou’-houding met zijn armen over elkaar voor me en kijkt me met een vernietigende blik aan.

Zijn donkere, strak naar achter gekamde haar en zijn zorgvuldig geëpileerde wenkbrauwen alleen al, maken dat de haren in mijn nek rechtovereind gaan staan. Neem daarbij het perfect op maat gesneden paarse pak dat hij draagt, en je hebt het plaatje compleet.

Een paar meter achter hem verschijnt Boyds platinablond coupe. Hij leunt met zijn lange lijf tegen de kast die de salon optisch in tweeën deelt, en neemt dezelfde pose als Jules aan. Zelfs het zure gezicht kan hij inmiddels moeiteloos imiteren.

‘*Lazy Lara*,’ zucht Jules moedeloos. Hij gooit zijn handen theatraal in de lucht. ‘Wat kan ik in hemelsnaam doen om jou een keer op tijd op je werk te laten verschijnen?’

Achter hem gaan nog een paar armen de lucht in. Wanneer ik Boyd de tekst die ik gemiddeld drie keer per week naar mijn hoofd geslingerd krijg, zie lipsyncen, ontsnapt me een grinnik die opgaat in het geroezemoes van het typische kapsalongekeuvel. Jules draait zijn hoofd. Boyd haalt vliegensvlug een vinger over de bovenste plank van de zwarte hoogglanskast die naast hem staat en kijkt er vervolgens misprijzend naar.

‘Het ziet ernaar uit dat Assepoester hier al een tijdje niet met haar duizendingendoekje geweest is.’ Met een niet te missen

knipoog naar mij draait hij zich om en paradeert naar de keuken. Jules' ogen blijven net iets te lang op Boyds welgevormde billen hangen, maar hij herpakt zich wonderbaarlijk snel wanneer hij mij weer aankijkt.

‘Lara, Lara, Lara. Wordt het niet eens tijd dat jij een goede wekker aanschaft? Eentje die voor mijn part de hele straat wakker rinkelt, en die geen snooze-stand heeft.’

Ik adem in, klaar voor een poging hem met mijn zoveelste creatieve smoes om mijn vinger te winden. Hij steekt echter zijn hand naar me op.

‘*Talk to the hand*, snoes, je kent de regels. Geen haar op mijn perfect gestylde hoofd denkt eraan om jou vandaag een schaar te gunnen. Ik heb al met Jeanine afgestemd dat zij jouw klanten overneemt. Dan heb jij je slecht gemanicuurde handen vrij om onze gasten te voorzien van een drankje en kun je er tussen de knipbeurten door voor zorgen dat de salon eruitziet om door een ringetje te halen.’ Hij kijkt me met een vals lachje aan en knikt met zijn hoofd in de richting van de bezemkast. ‘Je hebt Boyd net gehoord, de kast kan ook wel een stofbeurt gebruiken.’

Ongewild staar ik naar mijn handen. Werken bij Do or Dye is lang niet meer zo leuk als het was toen Boyd me twee jaar geleden introduceerde bij Jules' voorganger. In die tijd stond ik iedere ochtend te popelen om aan de slag te mogen in de meest trendy salon van Maastricht. Met de overname door de overambitieuze Jules met al zijn kinderachtige regeltjes is mijn werkplezier als sneeuw voor de zon verdwenen. Nu sleep ik mezelf iedere ochtend uit bed om weer een dag onderworpen te zijn aan de grillen van ‘zijne doorluchtige valsheid’ en onze klanten te voorzien van een frisse coupe, alhoewel mijn rol in de kapsalon de laatste tijd steeds vaker beperkt blijft tot het zorgen voor koffie, thee en een schone vloer.

Ik laat mijn jas van mijn toch al hangende schouders glijden en loop met een gebogen hoofd naar de keuken om hem op te

hangen. Onderweg vang ik vanuit mijn ooghoek via de strakke designspiegels de uiteenlopende gezichtsuitdrukkingen van mijn collega's op. Van meewarig tot sufkip, via arme jij, naar eigen schuld dikke bult. Boyd leunt tegen de deurpost en reikt me een beker aan.

‘Je ziet eruit alsof je deze wel kunt gebruiken, vriendin.’

‘Ik weet het, ik roep het op deze manier over mezelf af, maar die ouderwetse kleuterjuf daar,’ ik knik naar Jules, ‘geeft me iedere dag meer zin om de deur voorgoed achter me dicht te trekken.’ Ik vis het theezakje aan het labeltje uit mijn kop en leg het op het schoteltje op het aanrecht. Mijn blik valt op de vraag die op het labeltje staat: *Is dit nou de baan waar je vroeger van droomde?* Ik zucht. Nou, op deze manier in elk geval niet.

‘Ik zou nog wel even met je door willen beppen, maar onze juf Ank daar,’ hij grijnst uitdagend in de richting van Jules, die ons vanachter de balie bedachtzaam op staat te nemen, ‘loopt alweer rood aan en ik zie net mevrouw Houben binnenkomen. Als ik me niet vergis heeft het *aaid vrouwke* haar koffie het liefst zwart, met een zoetje.’ Hij kijkt me met een guitige blik aan en dreunt vervolgens naar zijn klant om haar hartelijk te begroeten. Het van ouderdom kromgetrokken mensje in haar pastelkleurige mantelpakje straalt helemaal wanneer Boyd zijn hand op haar schouder legt en haar naar de wastafel begeleidt.

Mijn aandacht wordt getrokken door het koffieapparaat, waarvan de lampjes knipperen alsof het waarschuwingslichten bij een wegafzetting zijn. Het waterreservoir moet bijgevuld, en het opvangreservoir voor de koffiedrab moet geleegd worden. *Just my luck.*

De ochtend vliegt wonderwel om doordat ik mezelf drie keer een slag in de rondte veeg, poets en koffiezet. De salon ziet er tiptop uit en de zorg voor klanten is altijd dankbaar werk. Toch neem ik

mezelf voor om morgen minstens twee wekkers te zetten, zodat ik kan doen wat ik het liefste doe: knippen, kleuren, föhnen en krullen. Ik leun in de deuropening van de keuken op de steel van de bezem en staar de rumoerige salon in. Alle stoelen zijn bezet en mijn collega's bewegen professioneel om hun klanten heen.

Als kind was ik tot groot verdriet van mijn moeder al druk met het 'verfraaien' van de haren van mijn barbies. Geen hoofd was veilig voor mijn bedrevenheid met viltstiften en mijn schaartje. Voor mijn zesde verjaardag kreeg ik een kappop compleet met een plastic borstel, spiegel, krultang, tiara en extensions in allerlei kleuren. Het make-updoosje met mierzoete kleurtjes oogschaduw en lippenstift mocht daarbij niet ontbreken. Ik kon mijn geluk niet op. Tot ik ook dit hoofd in een mum van tijd had omgetoverd in een horrorclown. Ze eindigde met een bos klitten op haar schedel waar geen kam doorheen te krijgen was. Mijn ouders waren doodsbenauwd dat ik op een dag de schaar in mijn eigen haar zou zetten of erger, dat van mijn broertje Mick. Er was grover geschut nodig om mijn kappersgrillen het hoofd te bieden.

Zo kwam het dat ik op een dag met mijn moeder een kijkje mocht nemen bij de plaatselijke kappersschool. Mijn ouders hadden inmiddels wel door dat mijn fascinatie voor haar wel eens tot een vroege beroepskeuze zou kunnen leiden. Als een kleine Alice in Wonderland liep ik verbluft langs een lokaal met meiden en een enkele jongen die met de tong tussen hun lippen over een oefenhoofd gebogen stonden om het te stylen. Weer in een andere ruimte was een salon ingericht waar de derdejaars aan het oefenen waren op echte klanten. Het geluid van knippende scharen en loeiende föhns was als muziek in mijn oren. En toen ik alle krulspelden en verfkwasten zag wist ik het zeker; dit wilde ik ook. Tot mijn grote verrassing kreeg ik aan het einde van de rondleiding een afgedankt professioneel oefenhoofd met lange bruine haren mee. Ik grinnik bij de gedachte dat ze vast niet veel

vaker zo'n jonge aspirant-student hadden ontmoet.

Het zijn herinneringen aan een tijd dat Mick en ik met onze ouders nog een gelukkig gezin vormden. Ik heb me altijd door hen gesteund gevoeld om mijn eigen keuzes te maken. Tot het moment dat ze zich gedwongen voelden mijn jongere broer de rug toe te keren. Ik kon het niet. Iemand moest zich om hem blijven bekommeren. Mijn kaken klemmen op elkaar wanneer de gedachte aan die donkere periode in mijn leven zich mijn hoofd binnendringt. Liever denk ik er niet meer aan. Het is en blijft een afgesloten hoofdstuk. Hoop ik.

‘Zeg Assepoes, sta je nu op je gemak te dagdromen? Hop, hop, er is altijd iets te doen en zo niet, dan verzin ik wel iets voor je.’

Door Jules' schelle stem word ik opgeschrikt uit de gedachte aan vroeger. Ik kijk hem geveinsd liefjes aan.

‘Wat kan ik nog voor je betekenen, lieve stiefmoeder?’ Mijn bijdehante reactie doet hem een fractie van een seconde verstijven, maar ik weet, dat duurt nooit lang.

‘Ik denk dat het voor ons beiden verstandig is dat jij even uit mijn buurt blijft en de broodjes voor de lunch ophaalt bij de traiteur.’

Zonder weerwoord loop ik richting de kast om de bezem op te bergen, waarna ik mezelf in mijn vuurrode parka hijs. Deze ochtend geeft me de balen, en een beetje frisse lucht is meer dan welkom. In het voorbijgaan vang ik via de spiegel de bezorgde blik van Boyd. Ik haal mijn schouders op en trek de glazen deur met zwartmetalen omlijsting van ons filiaal open. Met een klap valt hij achter me dicht.

Eenmaal buiten adem ik de koele lucht in. De nog altijd frisse temperatuur van het einde van de winter maakt dat ik wat dieper in mijn jas duik. Ik wandel de straat uit en sla af naar de Markt. De statige panden aan weerszijden van de straat, versierd met erkers, balkons en witte ornamenten, zijn kenmerkend voor de

chique allure van onze stad. Slalommend tussen het winkelende publiek loop ik naar Sandwich, waar ik onze lunchbestelling oppik.

Veel te snel ben ik met de twee goedgevulde papieren tasje terug bij Do or Dye. Als een stel gieren om een vers kadaver verdringen mijn collega's zich in de keuken om hun favoriete broodje veilig te stellen. Voordat ik mijn jas op heb kunnen hangen zijn de tassetjes al nagenoeg leeggeplunderd. Het ene tasje ligt op zijn kant op de grond, het andere staat nog overeind op het aanrecht. Ik werp er een blik in en zie tot mijn genoegen dat er twee pakketjes over zijn.

'Nou vriendin, het wordt zo te zien armpje drukken om wie het laatste broodje carpaccio krijgt,' klinkt het cynisch van over mijn schouder.

Boyd komt naast me staan en kijkt me van opzij aan. 'Ik zou het niet over mijn hart kunnen verkrijgen om je dat genot vandaag ook nog door de neus te boren. Ik zet mijn ivoor wel in dat broodje gezond. Veel beter. Van die truffelmayonaise krijg ik bijzettafels op mijn heupen waarop je koffie kunt serveren.'

'En ik niet?' grinnik ik, en ik laat mijn handen over mijn ronde heupen glijden.

'Jij bent prachtig zoals je bent. Sterker nog, jij bent het aan die goddelijke rondingen van je verplicht om ze in *shape* te houden.' Hij knipoogt bemoedigend naar me.

Leunend tegen het keukenblad eten we zwijgend ons broodje.

Boyd en ik kennen elkaar al sinds de kappersopleiding en hebben maar weinig woorden nodig om elkaar te begrijpen. Hij is mijn bruistabletje, het energiebommetje tijdens mijn werkdagen en regelmatig ook daarbuiten.

'Lara, kun je even dooreten? Mevrouw Dumoulin wil graag een cappuccino met haveremelk,' bitst Jules alweer in de deuropening.

Ik kijk hem geïrriteerd aan.

Boyd rolt met zijn ogen, terwijl Jules alweer heupwiegend, met

samengeknepen billen de salon in loopt. Hij komt voor me staan en kijkt me indringend aan. ‘Ik ken die blik in je ogen. Wil je me één ding beloven?’

Opstandig trek ik mijn neus op.

‘Beloof dat je jezelf vanmiddag rustig houdt, en ik trakteer je na sluit op een cocktail bij Mr. Smith.’

Ik geef hem met tegenzin een knikje, waarna hij opnieuw een hap van zijn broodje neemt. Mijn fantasie gaat met me aan de haal wanneer ik me bedenk dat ik zou willen dat het Jules’ hoofd is waar hij zijn tanden in zet.



Frisse coupe, nieuwe liefde?

Kapster Lara is helemaal klaar met haar autoritaire baas Jules en besluit een diep gekoesterde wens in vervulling te laten gaan: vol enthousiasme begint ze samen met haar beste vriend Boyd een eigen kapsalon. Al snel krijgt Jules daar lucht van en hij dreigt roet in het eten te gooien.

Op een dag ontmoet Lara Thijs, de fietsenmaker met een eigen zaak in dezelfde straat. Er ontstaat iets moois tussen de twee, maar toegeven aan deze verliefdheid blijkt voor beiden lastiger dan gedacht. Lukt het Lara de schaar te zetten in zowel haar eigen leven als dat van Thijs, zodat hun liefde een kans krijgt?



Mienke Fijen schrijft meeslepende feelgood vol humor en romantiek. In 2023 won ze de Valentijnprijs voor het Beste Romantische Boek.



ISBN 978 90 205 5379 6 | NUR 340



9 789020 553796